

Els bisbes parlen de Tots Sants

Dv, 30/10/2020 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Els propers dies 1 i 2 de novembre, l'Església celebra la solemnitat de Tots Sants i la commemoració de tots els fidels difunts, respectivament, dues celebracions importants en el cicle anual de la litúrgia i que estan fortament arrelades en el poble cristià. Són dues jornades molt significatives que ens ajuden a contemplar i aprofundir en el misteri de la comunió dels sants, a recordar la vocació universal a la santedat i a elevar la nostra pregària pels fidels difunts a la llum de la paraula de Déu i amb l'esperança que un dia ens reunirem amb ells a la casa del Pare i fruïrem per sempre de la pau i l'amor.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la solemnitat de Tots Sants i la commemoració de tots els fidels difunts, així com del jove màrtir i futur beat **Joan Roig i Diggle**, de la Carta Encíclica Fratelli tutti i de la propera beatificació de tres frares caputxins màrtirs.

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, diu que l'Església "ens convida a fer memòria festiva dels germans i germanes que viuen ja en la pau amorosa i sòlida del Pare" i que especialment el dia 2 de novembre "ens exhorta a pregar en l'esperança per tots els difunts". Afirmar que "és bo visitar els cementiris per recordar els familiars, els amics i tots els qui han contribuït a fer la nostra història, amb les cendres dels quals es barrejaran les nostres", però recorda que "la Bona Nova de Jesús ens porta a fer aquesta visita amb esperança: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà» (Jn 11,25), ens diu Jesús". Afirmar també que és bo visitar el cementiri, "mentre la fe faci llum al dolor i el sentiment no ofegui l'esperança". Manifesta que "la realitat de la mort és sempre una bona ocasió per pensar sobre el sentit de la vida", que "la fe cristiana aposta pel futur d'aquesta vida, perquè està convençuda que la identitat de la persona perdura eternament, com la identitat del Crist ressuscitat amb la del Crist crucificat" i que "si estem convençuts que serem eternament allò que hem estat, val la pena considerar el temps de la nostra vida temporal com aquell on es juga la nostra vida perdurable, perquè amb el temps de la nostra existència temporal s'acaba el temps

del pelegrinatge humà”. Finalment, diu que “des d’aquesta concepció, la mort no és un absurd, i la terra sagrada dels nostres cementiris dóna força a aquella fe «que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida», com resa la Visita Espiritual del venerable bisbe Josep Torras i Bages”.

L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, exclama “quina alegria celebrar les vides i els testimoniatges units de tots els sants i santes de Déu, els coneguts -que figuren al Martirologi, o santoral-, i també la multitud dels sants anònims, desconeguts per a nosaltres, però no pas per a Déu, per a qui són fills i filles seus, ben estimats!” i diu que “confiem en la promesa de Jesús: “A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots”. Afirmar que “els sants ens ajuden a viure més de cara a Déu, cercant “allò que és de dalt, on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu” (Col 3,1) i a “esperar contra tota esperança” (Rm 4,18)”, “ens empenyen amb la seva exemplaritat”. Afirmar també que “per més que cada generació ha de viure “temps durs”, amb desconcert i crisis de fe en moltes persones, els sants ens re-centren en el més important i essencial: Jesucrist, la seva Paraula, l’amor amb què Déu ens estima i que hem d’acollir i testimoniar amb paraules i sobretot amb obres envers el pròxim, envers els pobres i necessitats”. Davant la secularització ambiental i la pèrdua del sentit de Déu en la vida de molts, ens proposa que ens fixem en Crist com a centre de la nostra vida, “amb qui ens comuniquem fonamentalment per mitjà de l’oració” i demana que “siguem Església fraterna, en camí constant (en sortida) cap als homes i els pobres, fonamentada en l’Amor de Déu”. Finalment, diu que “la festa de Tots Sants ens assegura que la vida té sentit” i que “des del final que esperem, s’il·lumina el camí a fer, que no és una quimera ni una buidor. Perquè sabem i creiem que ens estan esperant, que anem cap a Déu, i que serem eternament feliços”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, informa que en la solemnitat de Tots Sants **Alex Serra** “rebrà l’ordenació presbiteral a les 18h”. Diu que “la voluntat de Déu és que tots els seus fills arribin a la perfecció, a la santedat, cadascú en la seva singularitat, en la seva circumstància, en el seu temps i lloc, amb les seves característiques i peculiaritats” i que “a aquesta crida, que reben tots els batejats, s’hi respon a través del camí de les benaurances, un camí que Jesús mateix ens ha marcat i que els sants han recorregut, amb la gràcia de Déu, malgrat les seves limitacions”. Afirmar que “avui els celebrem tots i recordem que aquest ha de ser també el nostre camí” i que la crida a la santedat “correspon a tots els batejats i tots hem de tenir el coratge d’escoltar-la i de proposar-la amb esperança”. Manifesta que “la celebració de Tots Sants és un dia en que el Senyor ens retorna l’esperança i ens crida a tornar a emprendre aquest camí”, “retornar l’esperança: a cada ésser humà i a la humanitat, recobrar la confiança en l’ésser humà i en la humanitat”. Finalment, diu que “la solemnitat de Tots Sants esdevé una ocasió propícia per a tornar la mirada vers Déu, per a fer una aturada en el camí i reflexionar, per a redescobrir els altres” i que “demanem al Senyor que arribem a viure aquest triple encontre, i que ens retorni l’esperança en nosaltres mateixos, en cada persona i en la humanitat”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que la solemnitat de Tots Sants i la commemoració dels fidels difunts “no són dies per a revifar el nostre dolor, sinó per a créixer en la virtut de l’esperança”, que “l’esperança més fonamental de tot ésser humà és viure” i que “per això és en la malaltia quan aquesta virtut es posa a prova d’una manera més radical”. Afirmar que “la mort, que és l’horitzó de la nostra vida terrestre, és la dificultat més gran per a mantenir l’esperança” i que “la fe en Crist, que va morir i va ressuscitar per nosaltres, ens descobreix que la meta de la

nostra esperança traspasa els límits d'aquesta vida", ja que "per al cristià la verdadera esperança no consisteix únicament a desitjar que se superen les dificultats o es realitzen els seus petits desitjos o objectius, sinó aspirar a la vida eterna". Recorda que "l'esperança és una virtut" i que "no consisteix a esperar amb resignació una vida possible més enllà d'una mort que un dia o un altre arribarà, sinó a desitjar que, quan vinga eixe moment, les promeses de vida i de salvació que Déu ens ha revelat en Crist s'acompleixin en nosaltres i en els nostres éssers estimats". Manifesta que "l'esperança fa brollar en el nostre cor un sentiment d'alegria, perquè tenim la seguretat que les promeses de Déu s'han realitzat en molts germans nostres que han viscut d'una manera senzilla i humil en amistat amb Déu". Finalment, diu que "de l'esperança brolla també l'oració pels nostres germans difunts", a qui aquests dies recordem "amb la serena confiança que ens dona la fe".

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que "aquest temps de pandèmia ens ha fet adonar de sentiments amb què habitualment no comptàvem i, alhora, de reaccions diverses i estranyes de les persones que ens envolten". Explica "una reacció puntual de persones properes durant aquests mesos passats en relació amb la mort". Reconeix que li costa d'admetre "la sorpresa de l'enorme desconsol i el desconcert dels familiars dels difunts". Recorda que "hi havia una comunicació oficial de la defunció i una anada precipitada al cementiri amb una presència minsa d'acompanyants i una brevíssima pregària davant la tomba", que "al cop anímic de la mort s'afegia un comiat sense funeral i sense l'expressió del dol per part dels éssers estimats" i que "a moltes persones els costava acceptar l'absència de la dimensió religiosa davant el final de l'existència". Afirmar que va ser una gran lliçó, la que va rebre d'alguns familiars de difunts, que "necessitaven escalf i, sobretot, pregàries a Déu pels qui havien acabat la seva vida en aquest món i marxaven a trobar-se amb el Senyor de la història". Pensa en "l'actitud de tants cristians que demanaven una atenció espiritual davant la imminent mort i un acompanyament fraterno posterior en aquests dies en què tanta gent va als cementiris a recordar, a agrair i, sobretot, a resar". Manifesta que "el Dia de Difunts d'enguany té una nova significació, perquè encara vivim amb molta por, amb gran incertesa, amb fortes oscil·lacions de contagis que poden portar a la mort". Finalment, demana que a més de les pregàries i els records dels nostres difunts, no oblidem tots aquells que, encara que ens siguin desconeguts, han mort en aquest període de la pandèmia de la COVID-19.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, es pregunta si tots som sants i diu que "espontàniament, la resposta és «no»", que "de cap manera ens podem considerar sants" i que "aquesta seria la resposta dels creients que som conscients de les nostres incoherències, del nostre pecat i de la necessitat de salvació". Afirmar que "és important recordar què celebrem en aquesta festa de Tots Sants", que "la festa, a més de recordar-nos que l'Església ha fet la seva llista de sants i santes i beats i beates perquè tinguem models, punts de referència per a la nostra vida, ens recorda que també cal tenir present una llista encara molt més llarga, incomptable, que és la llista de Déu" i que "la festa ens recorda que nosaltres som sants i que hauríem de viure com a tals", que som sants "perquè Déu ens reconeix com a fills seus". Manifesta que "som sants perquè Déu ens fa fills seus, però alhora som pecadors perquè no vivim amb coherència aquesta condició" i que "la nostra responsabilitat és viure com a sants, i això significa viure les benaurances, perquè els sants són els feliços", "els qui saben viure d'una manera senzilla, sense pretensions i sense egoismes", "els qui assumeixen les proves de la vida i confien en el consol de Déu", "els qui viuen seguint la veritat, evitant l'engany i la

falsedat”, “els qui viuen amb compassió, pateixen amb els altres i per allò que els fa patir”, “els qui són pacificadors i nets de cor”, “els qui saben sofrir per la justícia i per la fe”... Finalment, diu que “ser sant és fruit de l’experiència de Déu, que ens fa feliços”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, diu que “Tots Sants és “una jornada particular” i més en aquest any de pandèmia i coincidint amb diumenge”. Recorda que “per a alguns, aquest Tots Sants serà especialment difícil, perquè encara és viu el record del no comiat, de les hores i els dies interminables sense comunicació i de la trucada dramàtica que comunicà la mort”. Afirmar que “Tots Sants és cel, és testimoniatge d’amor enmig de les dificultats” i exclama: “Com desitjo que aquesta festa no contribueixi a embargar-vos de tristesa i de por, sinó d’esperança i de confiança”, així com que “guaiteu els sants!”, ja que “són el signe que Déu no ens abandonarà mai”. Manifesta que “els cristians tenim la sort de poder pregar, de trobar el consol i la protecció de Déu, quan els esdeveniments ens desborden”, que “a nosaltres ens toca creure que Déu vol el millor per a la humanitat” i que “creient de ferm podem entendre i, llavors, sabrem que el Senyor mai està lluny de nosaltres, que no s’amaga en temps de desesperació, sinó que ens acompanya i, si cal, ens porta a coll”. Constata que “el millor recurs per viure aquests moments en pau, el trobem en les mateixes paraules de Jesús: “Veniu a mi tots els que esteu cansats i afeixugats...” (Mt 11,28-30); “El senyor és compassiu i benigne...” (Salm 145); “Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats...” (Mt 5,1-12)”. Finalment, diu que tenir fe “és font d’esperança i d’alegria”, és “creure allò que no veiem, és l’actitud cristiana d’aquesta “jornada particular”” i diu que “la fe ens dona la certesa que els que ens han deixat estan amb els sants, descansen en mans de Déu Pare”.

El cardenal **Joan Josep Omella**, vol apropar-nos a la figura de Joan Roig i Diggle, un jove de l’arxidiòcesi de Barcelona que “serà beatificat el proper dissabte dia 7 de novembre, a la basílica de la Sagrada Família”. Recorda que “el dia 12 de setembre de 1936, a l’alba, va ser executat Joan Roig i Diggle” perquè “era un jove cristià de cor i de fets, que vivia una profunda amistat amb Jesús que escampava amb ardor entre tots els qui se li atansaven”. Recorda també que “pocs instants abans de deixar el domicili familiar al Masnou, on l’havia anat a buscar un escamot d’homes de la FAI, Joan Roig es va abraçar a la seva mare, amb qui parlava en anglès, i amb veu dolça li va dir: «God is with me» («Déu és amb mi»”. Vol “proposar amb alegria la vida del nou beat a tot el poble cristià com un tresor de bondat i de santedat”. Diu que “Joan Roig no és una figura d’un temps llunyà”, sinó que “la seva manera de ser i de fer parla al nostre temps, complex i difícil, que coneix el flagell de la pandèmia del coronavirus, que ha estès el sofriment i la solitud, i que està provocant la mort de milers de persones, la majoria gent gran” i que “som davant d’un jove de dinou anys, treballador i estudiant, home de cultura sòlida i infatigable lector dels documents papals, que és capaç de comunicar el valor immens que té el pensament social de l’Església”. Desitja que “la intercessió d’aquest jove que va viure en clau d’amor tota la seva vida ens ajudi a descobrir la nostra veritable vocació de lliurament a Déu i de servei amorós als germans, i ens ajudi a ser bona llavor que transformi i evangelitzi tot el món”. Finalment, demana que preguem “perquè tots, per intercessió del beat Joan Roig i Diggle, descobrim Déu, que habita en el nostre interior, i siguem capaços d’acollir i seguir les inspiracions d’aquest jove màrtir”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que les primeres paraules de l’encíclica del **papa Francesc**, Fratelli tutti, “tenen un to personal que ens

suggereix l'inici d'una conversa o d'una xerrada" i que el Papa "ens hi explica l'experiència que li va suggerir la idea d'escriure una carta sobre la fraternitat universal": la trobada recent amb el **Gran Imam Ah-mad Al-Tayyeb**, a Abu Dhabi, així com "el testimoniatge de qui sempre ha estat el seu gran inspirador, sant **Francesc d'Assís**, apòstol de la fraternitat". Afirmar que "precisament el Papa cita (nota n. 4) un passatge de la vida de sant Francesc, segons la narració realitzada pel gran especialista en espiritualitat franciscana, **Eloi Leclerc**, en el seu llibre Exili i tendresa": "la trobada del sant amb el sultà **Melik-el-Kamil** en ple setge dels croats a la fortalesa de Damietta" i que la lectura d'aquest llibre el va portar a grans interrogants sobre la fraternitat universal: "és possible?; com pot ser-ho?; en què es fonamenta?; quin motiu pot estimular a tothom a afavorir-la?". Explica que "segons la narració, sant Francesc no tenia cap més objectiu sinó el d'anunciar Jesucrist al sultà perquè es convertís, cregués, i així participés de l'amor que ens porta la pau, renunciant a la violència i la guerra", que "no volia vèncer, sinó només testificar" i que "per això, en la seva segona trobada amb el sultà i la seva cort, es va mostrar disposat a passar la prova del foc, com a testimoniatge martirial" i que "ningú no estava disposat a acompanyar-lo, però el sultà li va oferir nombrosos i rics regals, que el sant va rebutjar amablement...". Finalment, diu que "tornant al campament, sant Francesc va dir al seu acompanyant, el germà Il·luminat: "El Senyor no ha volgut la nostra vida. No hem estat trobats dignes de sofrir pel seu nom"" i que "el seu intent d'anunciar la fe, que fructificaria en la fraternitat i la pau, havia fracassat".

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, comunica que "el proper 14 de novembre, dissabte, si Déu vol, seran beatificats a la basílica de la Seu de Manresa tres caputxins màrtirs en aquesta ciutat l'any 1936" i que "els tres màrtirs caputxins s'afegeixen a molts altres de la mateixa orde que en la seva llarga història han vessat la seva sang per Crist". Diu que "aquests tres màrtirs de Manresa, Benet de Santa Coloma de Gramenet, Josep Oriol de Barcelona i Domènec de Sant Pere de Riudebitlles, tenen en comú, a més de ser caputxins, el seu naixement a Catalunya, i que el seu darrer convent i el lloc del martiri fou Manresa" i que "la mort dels tres fou conseqüència clara d'unes vides enterament lliurades a Jesucrist", així com que "la seva mort, confessant la seva condició de cristians i religiosos, va deixar una forta empremta en els qui els conegueren". Respecte al P. Benet diu que "va estar a Igualada, en el seminari seràfic de l'orde" i que "de la seva estada en el convent de Manresa, assenyala el fet que va fundar els «Els Amics del cant gregorià», i també el seu treball en la catequesi". Sobre el P. **Josep Oriol** diu que "era fill d'un manresà, **Francesc Barjau**", que "va completar la seva formació al convent d'Igualada" i que "a Manresa fou un predicador popular". I del P. Domènec diu que "essent sacerdot diocesà, després d'uns exercicis a la Cova de Manresa, va entrar al noviciat dels caputxins, i després d'una llarga estada a les missions de Costa Rica i Nicaragua, va ser destinat a Manresa, amb salut ressentida". Finalment, afirma que "de tots tres podem remarcar que, tant a Manresa, com en tots els llocs on van estar, es van dedicar principalment i generosament a la predicació, a la confessió i a l'atenció als malalts".

Poden trobar les glosses senceres al web de la Conferència Episcopal Tarraconense (<http://www.tarraconense.cat/>) i a la pàgina web de cada diòcesi: